

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **ELMO-PLAST, a. s.**, IČO 28126548
sídlem č.p. 171, 798 04 Alojzov,
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Filoušem
sídlem Ostravská 16, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2019, č. j. KUOK 130858/2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Magistrát města Prostějov, Odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 10. 3. 2017, č. j. PVMU 26344/2017 40 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalobci uložil pokutu 80 000 Kč a povinnost k náhradě

nákladů řízení za přestupek dle § 20a odst. 1 písm. c) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), spočívající v porušení § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že prováděl na pozemcích p. č. 1154/3, 1154/1, 1154/2, 1154/4, 428/2, 1155/1, 1155/2, 1156/1, 1156/2, 1155/3, 429/2, 429/3, 429/4, 1157/3, 1157/6, 1157/7, 1157/11, 1157/2, 1157/5, 1157/8, 1157/1, 1157/4, 1157/9, 1157/10, 1158/1, 1158/2, 1158/3, 1158/4, 1157/12 a 159/2 v k. ú. Alojzov u Prostějova úpravy spočívající v realizaci skrývky kulturních vrstev půdy, deponii zeminy a návozu nepůvodních materiálů, čímž bylo znemožněno zemědělské využívání pozemků.

2. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 17. 12. 2019, č. j. KUOK 130858/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný se se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil, aniž by byla jeho tvrzení prokázána. Vyřízení námitek je nedostatečné a nepřezkoumatelné. Odmítnutí námitek o možnosti navrácení pozemků do původního stavu je založeno na spekulaci a není žádným způsobem podpořeno. Pozemky jsou nyní pro zemědělskou činnost vhodné a kvalita zeminy a ornice je vyšší. Správní orgány se neseznámily s výsledným stavem. Orgány ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) nemají oprávnění k interpretaci pojmu „vedení pozemku do původního stavu“. K odlišným názorům by se měl vyjádřit odborník. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že jeho činnost byla agrotechnickou operací, tedy zemědělským užíváním. K této otázce je namístež obstatat vyjádření erudovaného odborníka. Pojmy „zemědělské a nezemědělské užití“ jsou neurčitými právními pojmy a správní orgány se s nimi nevypořádaly způsobem vyjádřeným v judikatuře. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že pracovníci správního orgánu prvního stupně nejsou odborně způsobilí k posouzení, zda šlo o uvedení pozemku do původního stavu, resp. o agrotechnickou operaci. Pokud se nejedná o agrotechnickou operaci, je aplikace § 9 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ZPF přílehlavá. Pochybení spočívající v neučinění písemného ohlášení předem není důvodem pro jeho neaplikaci. Vzhledem k tomu, že žalovaný výsledný stav pozemků nezná, nemůže porovnat jejich nynější stav se stavem předcházejícím. Doba jednoho roku by byla splněna, nebýt vrchnostenských zásahů ze strany správního orgánu prvního stupně. Nebyly napraveny vady spočívající v nedostatečném odůvodnění výše pokuty. Správní orgán prvního stupně nedostatečně uvedl, jak přihlédl k okolnostem, době trvání a způsobu spáchání protiprávního jednání. Nezkoumal ani majetkové poměry žalobce, pro něhož může být uhrazení pokuty likvidační, což mimo jiné vyplývá i z toho, že v krátké době po uložení pokuty byl prohlášen úpadek žalobce.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Jednání vyžadovalo udělení souhlasu včetně schválení plánu rekultivace. Ustanovení § 9 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ZPF dává možnost nezemědělskému využití bez souhlasu, ale po pevně stanovenou, předem ohlášenou dobu a pod podmínkou uvedení zemědělské půdy do původního stavu. Stav po provedení předmětných prací nelze označovat za stav původní. Zpochybňování odborné způsobilosti pracovníků

31 A 30/2020

správního orgánu prvního stupně je účelové a irelevantní. Stav pozemků byl spolehlivě zjištěn. Provedenou skrývkou ornice a navezením cizorodých materiálů bylo zahájeno nezemědělské užívání pozemků. Námitky týkající se pokuty žalobce ve správním řízení neuplatnil.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Soud předně poznamenává, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Ostatně sám žalobce proti těmto úvahám v žalobě brojí konkrétní argumentací, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil.
7. Jádrem sporu je otázka, zda žalobce realizací skrývky kulturních vrstev půdy, deponií zeminy a návozem nepůvodních materiálů užíval zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s jejím odnětím ze ZPF a porušil tak § 3 odst. 1 zákona o ochraně ZPF. Ačkoliv žalobce mimo jiné namítá také nedostatečné zjištění skutkového stavu, ve skutečnosti zjištěný skutkový stav nerozporuje (například v odvolání popsal skutkový stav ve shodě s tím, jak jej zjistil správní orgán prvního stupně) a rozporuje pouze jeho hodnocení.
8. Podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF je zakázáno užívat zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu s výjimkou případů, kdy souhlasu není třeba.
9. Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně ZPF k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Záměr, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, nelze povolit podle zvláštních právních předpisů bez tohoto souhlasu, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2. Při posouzení odnětí orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z celkové plochy zemědělské půdy požadované pro cílový záměr.
10. Obecně tedy platí, že pro užívání zemědělské půdy v ZPF k nezemědělským účelům je nezbytný souhlas orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. V projednávané věci je nesporné, že žalobce takovým souhlasem nedisponoval. Na svou obranu žalobce uvádí dva hlavní argumenty, a to že jednak půdu užíval k zemědělským účelům, jednak byla naplněna zákonná výjimka stanovená v § 9 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ZPF.
11. Podle § 9 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ZPF platí, že souhlasu podle § 9 odst. 1 není třeba, má-li být ze zemědělského půdního fondu odňata zemědělská půda k nezemědělským účelům po dobu kratší než jeden rok včetně doby potřebné k uvedení zemědělské půdy do původního stavu, je-li termín zahájení nezemědělského využívání

31 A 30/2020

zemědělské půdy nejméně 15 dní předem písemně oznámen orgánu ochrany zemědělského půdního fondu uvedenému v § 15 zákona o ochraně ZPF.

12. Co se týče právě citované výjimky, ta podle názoru soudu zjevně nemohla být naplněna, neboť žalobce předmětné jednání předem orgánu ochrany ZPF neoznámil. Tato nutná zákonná podmínka není bezúčelnou formalitou, neboť zajišťuje možnost kontroly ze strany orgánu ochrany ZPF a případného preventivního zabránění poškození ZPF. Je přitom zcela lhostejné, z jakého důvodu žalobce oznámení neučinil, podstatná je samotná skutečnost, že tato podmínka splněna nebyla. Za této situace námitky vyvracející závěry žalovaného o tom, že opětovný návoz ornice po navezení cizorodých materiálů nepředstavuje uvedení do původního stavu (což je další ze zákonných podmínek aplikace této výjimky), vůbec nejsou způsobilé vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Tvzení o aplikaci § 9 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ZPF je totiž zjevně liché už pro nesplnění první zákonné podmínky – předchozího oznámení. Kromě toho soud souhlasí s argumentací žalovaného, že pokud zákon rozlišuje mezi technickou a biologickou rekultivací (která je obecně formou ukončení dočasného odnětí půdy ze ZPF) a uvedením zemědělské půdy do původního stavu, lze za pouhé uvedení do původního stavu bez nutnosti rekultivace považovat pouze takovou situaci, kdy nedošlo ke změně půdního profilu, neboť ta nutně vyžaduje následnou rekultivaci. Jakkoliv to tedy není pro výrok tohoto rozsudku podstatné, souhlasí soud s názorem žalovaného, že postup žalobce vylučoval použití § 9 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ZPF také proto, že neumožňoval uvedení do původního stavu bez provedení rekultivace. Pro úplnost soud poznamenává, že žalovaný řádně vysvětlil, jak interpretuje slovní spojení uvedení do původního stavu. Nelze přitom souhlasit se žalobcem, že správní orgány nebyly oprávněny k interpretaci tohoto pojmu. Ostatně sám žalobce si v žalobě protirečí, když zároveň požaduje, aby se správní orgány s tímto neurčitým právním pojmem vypořádaly v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Těmto požadavkům správní orgány plně dostaly (viz např. žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, dostupný na www.nssoud.cz).
13. Zbývá tedy posoudit, zda skrývka kulturních vrstev půdy, deponie zeminy a návoz nepůvodních materiálů (přesný výsledek činnosti žalobce je podrobně zdokumentován ve správním spise protokoly o kontrolních prohlídkách a fotografiemi) v projednávaném případě představuje užívání k nezemědělským účelům.
14. V první řadě soud poznamenává, že také neurčitý právní pojem „užití k nezemědělskému účelu“ správní orgány interpretovaly a aplikovaly plně v intencích judikatury (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73), tj. rámcově obsah tohoto pojmu objasnily a následně jeho interpretaci a aplikaci provedli s přihlédnutím ke všem okolnostem případu (viz zejména str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí).
15. Krajský soud naprosto souhlasí se správními orgány, že za zemědělské obhospodařování lze považovat provádění obvyklých agrotechnických operací zajišťujících pěstování plodin, jako je např. hnojení, orba, příprava půdy k setí, setí, aplikace pesticidů, sklizeň a jiné. Postup žalobce zjevně dle pořízené fotodokumentace k takové činnosti nesměřoval. Tento závěr přitom podporuje i skutečnost, že žalobce nikdy nepředložil žádné podklady, které by se měly týkat jím tvrzené snahy o experimentální zemědělskou produkci. Jak ostatně uvedl správní orgán prvního stupně, na dané ploše nebylo potřeba sjednocovat podloží (čímž argumentoval žalobce), neboť se převážná část plochy nacházela v jediné

bonitované půdně ekologické jednotce, u níž se předpokládá stejné podloží, stejná orná půda a přibližně stejná hloubka půdy.

16. Skutečnost, že žalobce svou činností nesměřoval k výkonu zemědělské činnosti, má soud za prokázanou nade vší pochybnost. O vině žalobce tedy nepanují pochybnosti, které by zakládaly důvod pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*. Tato zásada neznámá, že by obviněného nebylo možné uznat vinným, předložil-li jakékoliv, byť krajně nepravděpodobné vysvětlení skutkového děje, které podle něj vede k závěru o nespáchání přestupku.
17. Krajský soud stejně jako žalovaný neshledal důvod pro ustanovení znalce či obstarání odborného vyjádření k otázce, zda žalobcem prezentovanou činnost lze považovat za zemědělské využití půdy. Obhajoba žalobce, že chtěl realizovat „experimentální počín v jisté zemědělské produkci“, je totiž podle názoru soudu smyšlená. Z pořízených fotografií se nabízí, že žalobce chtěl plochy využít k rozšíření přilehlých skladovacích ploch pro své výrobky, nicméně konkrétní skutečný účel není z hlediska spáchání předmětného přestupku podstatný. Zemědělská činnost není předmětem podnikání žalobce a žalobce nedoložil ani údajné zalíbení svého akcionáře na poli experimentální agrotechniky, ani jakýkoliv dokument (například alespoň rámcový projekt realizace či ekonomickou analýzu; nutno poznamenat, že podle žalobce měly být výsledky experimentální produkce sledovány „poměrně drahými přístroji“), z něhož by vyplývalo, že cílem stavebních prací byla skutečně příprava plochy na zemědělskou činnost (na výzvu správního orgánu prvního stupně žalobce uvedl, že žádným takovým dokumentem nedisponuje). Pro závěr o tom, že cílem činnosti žalobce nebyla zemědělská činnost, mohly správní orgány logicky vycházet pouze z nepřímých důkazů, neboť negativní skutečnost nelze přímo prokazovat. Nepřímé důkazy (zejména fotografie, ale i v obchodním rejstříku veřejně přístupná informace o předmětu podnikání žalobce) ve spojení s nepředložením jakéhokoli dokumentu, který by dokládal žalobcovo tvrzení o záměru realizovat zemědělskou činnost, přitom soud považuje za naprosto postačující. Krajský soud respektuje právo obviněného hájit se i smyšlenou legendou, nicméně obviněný nemůže očekávat, že budou správní orgány každé jeho, i zcela nepravděpodobné, vysvětlení vyvracet odbornými posudky. Orgány ochrany zemědělského původního fondu jsou nadány dostatečnou odborností, aby shledaly obhajobu žalobce v tomto případě za účelovou a neodpovídající standardním agrotechnickým postupům. Žalobce přitom ani v žalobě nepředložil nic, co by tento závěr žalovaného zpochybňovalo.
18. Orgány ochrany zemědělského původního fondu jsou specializované odbory správních orgánů, které se zabývají úzeji vymezenými činnostmi, pro které jsou vybaveny odborným aparátem schopným posuzovat přinejmenším základní aspekty těchto činností, v tomto případě zemědělského využívání zemědělského půdního fondu. Podle názoru soudu přitom není ani nutně podstatná konkrétní odborná způsobilost konkrétní oprávněné úřední osoby (soud ani nemohl přihlížet k novému tvrzení žalovaného ohledně odborné způsobilosti oprávněné úřední osoby). Správní orgány za svou rozhodovací činnost odpovídají jako celek a také jako celek disponují odborným aparátem, který jim umožňuje realizovat jejich pravomoc v zákonných mantinelech. Oprávněná úřední osoba může konzultovat věc s dalšími zaměstnanci správního orgánu, přičemž skutečnost, že správní orgán skutečně adekvátním odborným aparátem pro posuzování běžných činností spadajících do jeho působnosti disponuje, lze presumovat. Každý účastník správního

31 A 30/2020

řízení pak může odborný úsudek správního orgánu vyvrátit předložením vlastních důkazů (včetně odborného vyjádření či znaleckého posudku). Neposuzuje-li správní orgán otázku, která by zjevně překračovala jeho odbornost, není potřebné ani racionální, aby posouzení každé odborné otázky, byť je jeho „denním chlebem“, delegoval na externího odborníka (srov. též např. bod 55 usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014-50, dostupné na www.nssoud.cz). V posuzované věci soud neshledal žádnou indicii nasvědčující tomu, že by správní orgán prvního stupně nebyl odborně způsobilý k posouzení otázky, zda žalobcova činnost představovala zemědělské užívání půdy. Žalobce nepředložil žádný konkrétní podklad, který by zpochybňoval odbornost zaměstnanců tohoto správního orgánu obecně, nebo konkrétně jejich úsudek učiněný v této věci. Nutno poznamenat, že toutéž odbornou otázkou se v rámci své působnosti nezabýval pouze správní orgán prvního stupně, ale také žalovaný, jehož odbornou způsobilost žalobce nezpochybňuje, ačkoliv by měl žalobními námitkami brojit primárně proti napadenému rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí prvostupňovému.

19. Své odpovědnosti za přestupek se žalobce nemůže zprostit ani tím, že se po spáchání přestupku snažil situaci napravit a uvedl pozemky do stavu umožňujícího zemědělskou činnost. Z hlediska viny je podstatné jeho jednání v době páchání přestupku, nikoliv jednání následné. S ohledem na to, že obhajoba žalobce, že od počátku zamýšlel pozemky zemědělsky užívat pro experimentální zemědělskou činnost, byla zcela nevěrohodná, nelze ani napravení nezákonného stavu považovat za součást údajného prvotního záměru žalobce.
20. Soud proto uzavírá, že žalobcova činnost nebyla agrotechnickou činností, představovala užití pozemků pro nezemědělské účely, pro kterou nedisponoval žalobce souhlasem orgánu ochrany ZPF, a vina žalobce tak byla prokázána nade vší pochybnost.
21. Brojí-li žalobce proti způsobu, jakým byla zdůvodněna výše jemu uložené sankce, musí soud v první řadě uvést, že žalobce tuto námitku uplatňuje poprvé až v žalobě. Nelze proto považovat za vadu napadeného rozhodnutí, že se žalovaný k této otázce podrobně nevyjádřil, nespátroval-li sám žalobce ve výroku o sankci a jeho odůvodnění v rámci prvostupňového rozhodnutí žádnou nezákonnost. Kromě toho je nutno zdůraznit, že horní hranice zákonné sazby pokuty činila 10 000 000 Kč, a uložená pokuta tak představuje pouze 0,8 % z této částky. Taková výše sankce se nejeví obecně jako nepřiměřená ani likvidační. Poukazuje-li žalobce na svůj úpadek, pak je nutno poznamenat, že žalobce prochází reorganizací, která nevyklučuje postupné uspokojování závazků věřitelů. Není proto dán žádný důvod pro to, aby byl žalobce zproštěn povinnosti uhradit závazek plynoucí z porušení veřejnoprávních předpisů. O úpadku bylo navíc rozhodnuto až po vydání prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalobce nenamítá, že by k jeho špatné ekonomické situaci měl přihlídnout žalovaný, nýbrž že k ní měl přihlídnout správní orgán prvního stupně. Správní orgán prvního stupně sice ekonomickou situaci žalobce nehodnotil, nicméně žalobce na ni jednak nepoukazoval, jednak ani nyní nedokládá, jaký konkrétní dopad na něj bude uhrazení sankce mít. Má-li obviněný z přestupku obavu z nepřiměřeného dopadu sankce, leží na něm břemeno tvrzení a důkazní ohledně jeho ekonomické situace.
22. Co se týče odůvodnění pokuty, má zdejší soud za to, že správní orgán prvního stupně zohlednil všechny rozhodné skutečnosti. Zejména je patrné, že uložil pokutu při spodní hranici zákonné sazby s ohledem na tvrzení zástupce žalobce, že po ukončení technických operací dojde k využívání pozemků pro zemědělskou produkci. Jinými slovy správní

31 A 30/2020

orgán žalobci uvěřil, že hodlá nezákonný stav napravit, a proto mu byla uložena nízká pokuta. Takové hodnocení ze strany správního orgánu prvního stupně je vůči žalobci více než vstřícné. Správní orgán se přitom při svých úvahách pohyboval v mezích správního uvážení, které je mu zákonem svěřeno. Stanovení sankce není striktně algoritmickým procesem, v rámci něhož by bylo možné u každé skutkové okolnosti stanovit určitou váhu, kterou se tato skutečnost zcela konkrétním způsobem promítá do výsledné sankce. Ani z požadavku na přezkoumatelnost správního rozhodnutí nelze dovodit, že by měl správní orgán uvádět, jak přesně se do výše sankce promítla doba trvání deliktu či způsob jeho spáchání. Správní uvážení při ukládání pokuty je komplexním procesem, v rámci něhož správní orgán zvažuje konkrétní skutkové okolnosti a ve svém souhrnu se snaží nalézt přiměřenou výši sankce. Pokud správní orgán bere v úvahu všechny rozhodné skutečnosti a jím uložená sankce se opírá o logicky konzistentní úvahu, nelze odůvodnění výše sankce považovat za nepřezkoumatelné (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný tedy nepochybil, jestliže z úřední povinnosti nezrušil prvostupňové rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění uložené sankce.

IV. Shrnutí a náklady řízení

23. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu